

רע"פ 33/15 - יורם ניצן נגד עיריית ירושלים

בבית המשפט העליון

רע"פ 33/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יורם ניצן

נ ג ד

המשיבה: עיריית ירושלים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 15.11.2014 בע"פ 1200-09-14 שניתן על ידי כבוד השופטת א' נחליאל-חייט.

בשם המבקש: עו"ד יורם ניצן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת א' נחליאל-חייט) בע"פ 1200-09-14 מיום 15.11.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק) בתת"ע 5520/12, בגדרו הורשע בעבירה של חניה בניגוד לסעיף 5(ו)18 לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960, ונדון לתשלום קנס בסך של 2,500 ש"ח.

2. בבקשה שלפניי, המבקש עותר מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת משום שלטענתו הערכאות דלמטה הסיקו שרשרת של מסקנות מוטעות בנוגע לעובדות המקרה אשר מצדיקים לשיטתו את התערבות בית משפט זה. כך, המבקש סבור כי לא קיים במקום מתן דו"ח החנייה הסימון שעל פיו הוא

הורשע, וכי בית המשפט לעניינים מקומיים לא טרח לנתח את הראיות או לקבוע ממצאי מהימנות. לעמדת המבקש, בית המשפט המחוזי "הסתתר" מאחורי המסקנה העובדתית שנקבעה בערכאה הדיונית ולא מילא את חובתו לדון בערעור כראוי.

3. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

4. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבות הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט המחוזי, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית המשפט לעניינים מקומיים והן בית המשפט המחוזי בחנו בזהירות את מכלול הראיות והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת כי המבקש החנה את רכבו במקום האוסר על חנייה במקום, למעט לרכב לו שמורה החנייה. לנוכח כל האמור, אינני רואה לנכון לקבל את הבקשה.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז באדר התשע"ה (8.3.2015).

ש ו פ ט